K513/1241.

Mélyen tisztelt Uram!

Zaklat egy olyan vágy, melynek nem tudok ellenállani. Kiruhatok vele egyenesen: neki bátorodtam egy költeményt kérni a „Tűzárosi Lapok" számára, nem mondva többet, mint hogy versesítői gondtelyes hétköznapjaim közt igazi pihenet ünnepem lenne, ha e vágyam teljesedhetnék.

Megvallom, nem bátorodtam volna e kéréssre, ha csak a „Budapesti Szemle" kapott volna az ugy termékeiből, mert a Gyulai Pál iránti barátság nagyon érthetővé teszi a versenyét, melyben őrösesül. chég a „Barát"-ban megjelent költemény sem bírt rá a kérésre, tudva, hogy annak versesítői ügyekori gyöngédségük által érdemesekké tették magokat a kitüntetésre, melyben részesülnek. De már a „Varázsnagi Ujság" örömre nekiágaskodtat á az én versesítői tollamat is, hogy kopogtasson és kérjen — hátha? Igaz, hogy a háttérben ott is egy régi jó barát áll: Szász Károly, míg én mivel sem tudom indokolni kérésemet, csak annal, hogy olvasó közönségemet én is versetnem egyszer valami ritkább örömmel meglepni. Másfelül lelkiismeretemet megnyugtatni, hogy nem rajtam múlt, ha nem lehet.

A tisztelet, melyet igen sokaljan és mélyen érzek, távol tart attól, hogy sürgővé merjem tenni e kérést. Ha kegyednek, mélyen tisztelt uram, nincs kifogása lapom vagy személyem ellen, igen lehöteles, ha bármikor — midőn tetszeni fog — külde a „Tűz. Lapok" számnal müvelt és nagy közönsége számára valamely irásatat; én hálás lesnek érte; de másfelül annál is kötelezhetem, hogy ha e sorokat semmi sikerük nem lesz is, azt én nem fogom másnak tudtadjadonitani, mint hogy nem volt rá kedve ide is irni. Belátom, hogy van egy pont, melyen túlül a kérés lenni. Ekkép kérésemet, melyet hő ohajtás sugall, elüre megmentve az alkalmatlankodó presszio minden szinétül, küldöm azt jó reménylben, de egyszersmind annak tudatával is, hogy válasz nélkül hagyására sem fogja csökkenteni annak őszinte hódolatát, melyet érez

legmélyebb tisztelője:

Budapest, marc. 6. 1878.

Vadnai Károly

1

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA